

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/160/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218204236
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1218204236.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: H. T. X. O., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX W. U., O. H., XXXXX N. Š., štátny občan N. Š., zastúpený : Marko & Overton-Fox, s.r.o., Bratislava, Karpatská 18, IČO : 47 246 936, proti žalovanému: Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., zaniknutým 1.7.2018, Bratislava, Prievozská 14, IČO : 00 678 155, zastúpený : Šoltýs & Korniet, s.r.o., Bratislava, s Račianska 69, IČO : 36 869 694 , o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 19C/30/2018-398 zo dňa 5. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť články uverejnené dňa 21.3.2017 pod názvom „W. známy nakreslil budovu v centre X.. Miestni sú proti“ a dňa 22.3.2017 pod názvom „Petícia proti kontroverznej stavbe. Architektom je W. známy“, z portálu H..sk a zdržať sa publikovania článkov podobného charakteru. Zároveň rozhodol, že priznáva žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnej výške 100%.

1.1. Svoj rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 11 a § 12 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka keď uviedol, že pokiaľ žalovaný v konaní namietol nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu ako fyzickej osoby na podanie predmetnej žaloby, skúmal súd z tohto dôvodu, či namietané obsahy článkov pojednávajú o osobe žalobcu, alebo o Projekte realizovanom spoločnosťou, v ktorej je žalobca v postavení konateľa a spoločníka. Osobnosť človeka je podľa súdu prvej inštancie individuálna a predstavuje predovšetkým súhrn špecifických osobných psychických vlastností konkrétneho ľudského jedinca. Podobne ako právam a veciam, i osobnosti človeka je právom poskytovaná ochrana pred neoprávneným zásahom. Ochrana osobnosti človeka je upravená predovšetkým v Ústave Slovenskej republiky a Občianskom zákonníku. Občianske právo poskytuje osobnosti človeka ochranu prostredníctvom § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka. Ochrana osobnosti upravená Občianskym zákonníkom je koncipovaná ako všeobecná ochrana vzťahujúca sa na celú oblasť občianskeho práva. Poskytuje ochranu imateriálnym (nehmotným) stránkam osobnosti človeka. Občianskoprávna ochrana osobnosti vychádza z druhého oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky, ktorá upravuje základné ľudské práva a slobody. Subjektom osobnostných práv môže byť len fyzická osoba. Predmetom ochrany osobnosti človeka je podľa § 11 Občianskeho zákonníka najmä život a zdravie, občianska česť a ľudská dôstojnosť, súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Ochrana občianskej cti a ľudskej dôstojnosti je občianskoprávnou úpravou chránená v rôznych spoločenských vzťahoch. Právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti zahŕňa okrem civilných spoločenských vzťahov aj právo na česť v odborných kruhoch, napr. vedeckých. Právo na ochranu súkromia zahŕňa široký rozsah života človeka - právo na ochranu intímneho života, citového života, priateľských vzťahov, rodinných vzťahov a pod. Právo na ochranu mena zahŕňa ochranu mena, priezviska osoby, ale aj

pseudonymu. Právom na prejavy osobnej povahy rozumieme právo na ochranu pred neoprávneným zásahom do prejavov osobnosti človeka. Prostriedkami súdnej ochrany osobnosti človeka sú (1) návrh na upustenie od neoprávneného zásahu (tzv. negatívna žaloba), (2) návrh na odstránenie následkov zásahov (tzv. reštitučná žaloba) a (3) návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (tzv. satisfakčná žaloba). Uvedené prostriedky súdnej ochrany môžu byť uplatnené samostatne alebo kumulatívne. Ich kumulatívne uplatnenie pritom závisí od účelu, napríklad ak neoprávnený zásah do osobnostných práv stále trvá a vzniklo oprávnenie na zadosťučinenie, môže byť podaná negatívna žaloba so satisfakčnou žalobou. Podmienkou poskytnutia ochrany osobnosti je neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu osobnosti človeka. Občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na objektívnej zodpovednosti. V časti žaloby týkajúcej sa zásahu do osobnostných práv žalobcu a to článkami zo dňa 21.3.2017 a dňa 22.3.2017 žalovaný vzniesol námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby s odôvodnením, že uvedené články obsahujú informácie, ktorými autorka článkov okrem iných zistení informovala aj o projekte, pričom využila pred zverejnením článkov možnosť dotknutých osôb spomínaných v článkoch vyjadriť sa, pričom vzájomné prepojenia zistila z verejne dostupných zdrojov. Súd mal za to, články žiadnym spôsobom nezasiahli do práva na ochranu osobnosti žalobcu, informujú o projekte, ktorý bol realizovaný prostredníctvom spoločnosti žalobcu. Neuvádzajú žiadne informácie o aktivitách žalobcu ako fyzickej osoby, preto nemohli zasiahnuť do jeho práv, navyše žalobca ani v žalobe, ani v následne podaných podaniach k veci, nešpecifikoval a nekonkretizoval, ktoré z výrokov uvedených v článkoch považuje vo vzťahu k svojej osobe za difamačné a nepravdivé. Žalobca v konaní nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by dokazovali, že obsah článkov mu privodil akúkoľvek konkrétnu ujmu. S poukazom na zistenie, že žalobca v tejto časti neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že obsah článkov mu privodil akúkoľvek ujmu, súd prvej inštancie pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu zamietol.

1.2. Z vykonaného dokazovania po posúdení obsahu článkov s prihliadnutím na osobu žalobcu ako na osobu podnikajúcu v oblasti nehnuteľností, ktoré vzbudzujú legitímny verejný záujem spoločnosti a na osobu žalovaného ako médium realizujúce slobodu prejavu a právo na informácie, mal prvoinštančný súd za to, že článkami nemohlo dôjsť, a ani nedošlo k nezákonnému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Autorka pri koncipovaní článkov vychádzala z verejne prístupných informácií, ktoré v článku aj označila, ako i z informácií poskytnutých spoločnosťou žalobcu, pričom výsledok analýzy týchto informácií prezentovala v obsahu článkov. Články neobsahujú žiadne nepravdivé tvrdenie, a ani žalobca neuvádza žiadny konkrétny výrok alebo tvrdenie, ktoré by malo byť difamačné alebo nepravdivé vo vzťahu k jeho osobe. Súd bol toho názoru, že publikovaním týchto článkov nemohlo dôjsť k neodôvodnenému zásahu do práv ochrany osobnosti žalobcu. Súd prvej inštancie zopakoval, že ustálil, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou na podanie predmetnej žaloby. Uvedenie mená pána W. v titulku a v perexe článkov, ktoré žalobca považuje za spôsobilé privodiť mu ujmu na právach, malo za úlohu len upútať čitateľa na nasledujúci obsah článku, pričom z článkov nevyplýva žiadna informácia, ktorá by dávala do súvislosti žalobcu ako fyzickú osobu pánom W.. Obsah článkov, ako aj ich členenie na samostatné časti, ktoré informujú zisteniach autorky, jej myšlienkach, nevyvoláva dojem, že by zámerom autorky bolo poškodiť meno žalobcu ako fyzickej osoby, jeho podnikateľské aktivity, ani poškodiť projekt Vitalis. Autorka článkov vyhľadala všetky voľne dostupné informácie o danom projekte a osobách, ktoré sa na jeho realizácii spolupodieľajú a informovala o týchto informáciách verejnosť, nakoľko ide o vec verejného záujmu a verejnosť má právo dostať takéto informácie. Články nie sú jednostranné, práve naopak, poskytujú pohľad z viacerých perspektív a umožňujú bežnému čitateľovi utvoriť si vlastný názor. Žalobca sa reštitučnou žalobou domáha odstránenia obsahu článkov v celom rozsahu, čo nie je možné považovať za účinný a primeraný spôsob reštitúcie, nakoľko tento spôsob reštitúcie nezodpovedá obsahu, rozsahu ani forme žalobcom namietaného údajného neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú aj v časti alternatívneho petitu zamietol.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a ods 2 C.s.p.. Priznal žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vykol súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konaní došlo podľa žalobcu k viacerým zásadným procesným pochybeniam, v dôsledku ktorým bola žalobcovi v konečnom dôsledku odňatá možnosť konať pred súdom, a tieto procesné pochybenia majú zásadný vplyv na napádané rozhodnutie a jeho správnosť. Okrem toho súd v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p. v priebehu konania vec nikdy predbežne právne neposúdil. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne vyhodnotil podstatu a obsah článkov, ich vnímanie bežným čitateľom a ich vplyv na osobnostné práva žalobcu. Závery súdu prvej inštancie, že článkami nedošlo k zásahu do osobnostných práva žalobcu, a že žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby považoval žalobca za nesprávne. Záver súdu prvej inštancie, že je relevantné nepreukázanie, že by obsah článkov privodil žalobcovi ujmu, považuje žalobca za nesprávny, a v rozpore s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej je právne relevantná je iba spôsobilosť zásahu do osobnostných práv, a nie vznik akejkoľvek ujmy.

2.1. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nedostatočne a nesprávne vyhodnotil, že aj samotný žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uznal, že neexistuje spojitosť medzi žalobcom, jeho spoločnosťou Park real estate s.r.o., IČO: 36 656 861, projektom Vitalis, ktorý má priniesť nový koncept starostlivosti o seniorov, úspešne fungujúci vo viacerých iných krajinách, vrátane N., a kontroverzným podnikateľom W.. Za nesprávny žalobca považoval aj záver súdu prvej inštancie, že absencia takejto spojitosti žalobcu a pána W. je zrejماً aj zo samotných článkov a takto pôsobia články aj na bežného čitateľa; tento záver súdu prvej inštancie je v priamom rozpore s obsahom vykonaného dokazovania - osobitne reakciami čitateľov v diskusiu k článkom, kde čitatelia jednoznačne spájajú žalobcu s pánom W., X. a ich aktivitami. V rozpore s vykonaným dokazovaním je aj záver súdu prvej inštancie (v bodoch 15 a 16 napádaného rozhodnutia), že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti v článkoch, ktoré by boli nepravdivé a difamačné. Žalobca v priebehu konania (o.i. podanie žalobcu z 23.10.2018 - časť VIII. a podanie žalobcu z 27.2.2019 - časť VII.) podrobne uviedol a preukázal, že v článkoch je uvedených minimálne 12 nepravdivých zásadných skutočností a rovnako poukázal na difamačný charakter tvrdení. Rovnako žalobca podrobne ozrejmil, ako sa články dotýkajú jeho ako fyzickej osoby (o.i. podanie žalobcu z 23.10.2018 - časť IX. a XII. a podanie žalobcu z 27.2.2019 - časť VIII. a XI). Za zásadnú vadu rozhodnutia považoval žalobca aj to, že súd prvej inštancie sa v priebehu konania, ani v napádanom rozhodnutí nezaoberal cudzím prvkom v konaní v podobe osoby žalobcu, ktorý je štátnym občanom Izraelského štátu, bez pobytu na území Slovenskej republiky, a z toho vyplývajúcou potrebou aplikovania noriem medzinárodného súkromného práva a potreby ustálenia rozhodného práva. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalobcu dokonca nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie sa v napádanom rozhodnutí len všeobecne zaoberal slobodou slova a prejavu bez toho, aby posúdil obmedzenia a limity tejto slobody pri kolízii s právom na ochranu osobnosti, ktoré ustálila aj súdna prax, a na ktoré v konečnom dôsledku poukazoval aj žalobca. Súd prvej inštancie sa prakticky vôbec nevysporiadal s relevantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že s tvrdeniami žalobcu sa nestotožňuje. Články nie sú spôsobilé na nezákonný zásah do osobnostných práv žalobcu. Súd prvej inštancie sa správne stotožnil s právnym názorom žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil obsah článkov, pričom po prečítaní obsahu článkov je aj priemernému čitateľovi zrejماً, že články pojednávajú o podnikateľskom zámere spoločnosti Park Real Estate, s.r.o. realizovať projekt domova pre seniorov Vitalis. Tvrdenie žalobcu o tom, že z článkov nie je zrejماً absencia spojitosti osoby pána W.B. a žalobcu, považoval žalovaný za nesprávne. Je evidentné, že v žiadnom prípade nebolo snahou autorky, ani účelom článkov, takéto spojenie vytvárať, čo vyplýva zo samotného obsahu článkov, kde bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa všetkým osobám, ktoré sú v nich spomínané. Snaha žalobcu dokázať opak predložením internetovej diskusie pod článkami bola prejavom dôkaznej núdze, nakoľko diskusia pod článkami je anonymná, a nie je možné hodnoverne preukázať, či ten ktorý príspevok bol uverejnený, resp. napísaný reálnou fyzickou osobou. Žalobca sa rozhodol podať žalobu podľa noriem slovenského právneho poriadku, preto nie je jasný dôvod, pre ktorý sa odvoláva na normy medzinárodného súkromného práva. Táto námietka žalobcu je o to nejasnejšia, že žalobca neuviedol žiadnu právnu normu, resp. ustanovenie, o ktoré svoju námietku opiera. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu o tom, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s relevantnou judikatúrou európskych a slovenských súdnych autorít, nakoľko rozsudok v plnej miere reflektuje ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako i ustálenú judikatúru najvyšších súdnych inštancií v Slovenskej republike.

Žalovaný sa tiež nestotožnil s názorom žalobcu, že v konaní malo dôjsť k zásadným procesným pochybeniam, ktorými údajne mala byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom a tým malo byť porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

4. K vyjadreniu žalovaného podal súdu svoju repliku žalobca. Uviedol, že zotrváva v plnom rozsahu na obsahu podaného odvolania a na skutočnostiach v ňom uvedených. Podľa názoru žalobcu vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu neprináša také skutkové a právne argumenty, ktoré by boli dôvodom na revidovanie obsahu podaného odvolania. Žalobca ďalej v zásade zopakoval svoje argumenty uvedené v odvolaní.

5. Žalovaný v duplike uviedol, že sa pridrižiava všetkých doterajších vyjadreniach a podaniach, vrátane tvrdení a argumentov uvedených vo vyjadrení k odvolaniu. Odmietol názor žalobcu, že články a ich obsah nesmerujú k informovaniu verejnosti a rovnako tak žalovaný odmietol, že by v rámci svojich tvrdení priznal, že články boli publikované po začatí negatívnej politickej kampane proti Projektu a zásadne odmietol, že by mal byť údajne súčasťou tejto kampane. Zastal názor, že rozsudok je vzhľadom na absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k výrokom špecifikovaným v petite, resp. alternatívnom petite žaloby odôvodnený správne a riadne a preto žiadal rozsudok potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p., teda v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že je nutné rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p. zrušiť, a vec mu podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko v konaní neboli splnené procesné podmienky.

7. Podľa § 61 C.s.p. procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

7.1. Podľa § 64 C.s.p. ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

7.2. Podľa § 161 ods. 1 C.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

7.3. Podľa § 161 ods. 3 C.s.p. ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

7.4. Podľa § 185 ods. 3 C.s.p. súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

7.5. Podľa § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 15.5.2018 domáhal titulom nároku na ochranu osobnosti odstránenia v žalobe špecifikovaných článkov z internetovej stránky žalovaného. Ako žalovaný bola v žalobe označená obchodná spoločnosť Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00 678 155.

9. Podľa zápisu v Obchodnom registri spoločnosť Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00 678 155, teda pôvodný žalovaný, bola ku dňu 1.7.2018 dobrovoľne vymazaná z Obchodného registra, nakoľko došlo k zániku menovanej obchodnej spoločnosti, a to jej rozdelením zlúčením, pričom jej právnymi nástupcami sa stali spoločnosti Nový čas, a.s., Ringier Axel Springer SK, a.s. a Život Publishing, a.s. O tejto skutočnosti informoval súd prvej inštancie i žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe (č.l. 61 spisu), pričom uviedol, že jediným prevádzkovateľom

a držiteľom internetového portálu A..H..sk, je obchodná spoločnosť Ringier Axel Springer SK, a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 51 251 761.

10. Z vyššie uvedeného vyplýva, že počas konania došlo k zániku strany sporu - žalovaného, ktorý bol právnickou osobou, pričom jeho právnym nástupcom (vo vzťahu k uplatnenému nároku) sa stala spoločnosť Ringier Axel Springer SK, a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 51 251 761.

11. Zánik strany sporu, teda strata jej procesnej subjektivity, ktorá nastala po začatí konania, predstavuje nedostatok procesnej podmienky konania. Zánik strany bez právneho nástupcu predstavuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorého dôsledkom je obligatórne zastavenie konania. V prípade, že zaniknutá strana sporu má právneho nástupcu, ide o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky. Povinnosťou súdu v prípade zániku právnickej osoby, ktorá je stranou sporu, a ktorá má právneho nástupcu, je v zmysle § 64 C.s.p. rozhodnúť, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom.

11.1. Súd prvej inštancie podľa § 64 C.s.p. nepostupoval a nerozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného. Hoci písomnosti v konaní doručoval právemu zástupcovi spoločnosti Ringier Axel Springer SK, a.s., naďalej konal so zaniknutou spoločnosťou Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. V napadnutom rozsudku žalovaného súd prvej inštancie označil zmätočne ako Ringier Axel Springer SK, a.s. (teda obchodným menom právneho nástupcu pôvodného žalovaného) ale ako identifikačné číslo uviedol „00 678 155“, teda identifikačné číslo pôvodného žalovaného. Prirôdzené, ani keby prvoinštančný súd v rozsudku označil ako žalovaného nástupnícku spoločnosť, nedošlo by tým k zhojeniu nedostatku procesnej podmienky konania. Súd musí o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom výslovne rozhodnúť uznesením, čo sa v posudzovanej veci nestalo.

12. V zmysle § 161 ods. 3 C.s.p. ak nastane nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Súd prvej inštancie napriek neodstráneniu nedostatku procesnej podmienky (v tomto prípade) postupom podľa § 64 C.s.p. rozhodol vo veci. Odvolací súd sa musel zaoberať neodstráneným nedostatkom procesnej podmienky zaoberať, aj keď nebol odvolaním vytknutý (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

13. Okrem vyššie uvedeného procesného pochybenia neuniklo odvolaciemu súdu ani nedodržanie zákonom požadovaného procesného postupu pri pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie nerešpektoval ustanovenie § 181 ods. 2 C.s.p. a neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd prvej inštancie tiež stranám neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Túto skutočnosť vytkol vo svojom odvolaní i žalobca. Rozporné je i odôvodnenie napadnutého rozsudku v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že zamietol žalobu ako nedôvodnú aj v časti alternatívneho petitu, hoci z obsahu zápisnice o pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 5.3.2019, vyplýva, že súd prvej inštancie zmenu petitu (rozšírením o alternatívny petít) nepripustil.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie je z vyššie uvedených dôvodov, teda pre nedostatok procesnej podmienky, potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p..

15. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Bude úlohou súdu prvej inštancie rozhodnúť uznesením podľa § 64 C.s.p. o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného. S poukazom na zásady rýchlosti a hospodárnosti konania nebude potrebné opakovane doručovať žalobu a následné vyjadrenie v zmysle § 167 C.s.p., nakoľko právny nástupca žalovaného sa k žalobe a ďalším podaniam a prednesom žalobcu vyjadril napriek tomu, že formálne nebol stranou sporu. Následne prvoinštančný súd vec znovu prejedná pri súčasnom dodržaní postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. a rozhodne. V rozhodnutí nesmú absentovať dôvody rozhodnutia, rozhodnutie musí byť presvedčivé a preskúmateľné a musí mať všetky náležitosti v zmysle § 220 C.s.p.. Súd prvej inštancie sa musí vysporiadať i s argumentáciou strán sporu uplatnenou v odvolacom konaní.

16. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

17. V záujme efektívneho postupu v konaní odvolací súd uvádza, že z obsahu žalobcom vytýkaných článkov je zrejmé, že tie sa týkajú nielen obchodnej spoločnosti patriacej žalobcovi, ale i samotného žalobcu ako fyzickej osoby. V takomto type sporov dochádza ku konfliktu dvoch rovnocenných, slovenským právnym poriadkom chránených práv, práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu. Obe práva existujú vedľa seba, úlohou súdu je na základe okolností konkrétneho prípadu posúdiť, ktorému právu je potrebné poskytnúť právnu ochranu. Do práva na ochranu osobnosti môže zasiahnuť nielen zverejnenie nepravdivých, ale i pravdivých informácií; je však potrebné zohľadniť povahu subjektu zásahu, ktorým je v tomto prípade masmédiu, ako nositeľ v tomto smere privilegovaného postavenia, a povahu subjektu dotknutého zásahom, teda či ide o osobu verejne činnú, ktorá musí zniesť záujem verejnosti a verejné informovanie o sebe a svojej činnosti v oveľa väčšej miere, než bežná fyzická osoba. Prírodzene osobou verejne činnou sa nerozumie len verejný funkcionár, ale akákoľvek osoba, ktorej aktivity vzbudzujú záujem verejnosti. Vo vzťahu k pre rozhodnutie relevantným právnym otázkam existuje rozsiahla judikatúra najvyšších súdnych autorít, ktorú musí súdne rozhodnutie rešpektovať, resp. sa s ňou vysporiadať.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).